

မအိတာ

အမေကိုစားတယ်သမီး

ပန်းကိုးပွင့်

စာအုပ်တိုက်

အခန်း (၁)

ထန်းစုရွာလေးဟာ နေဝင်ရီတရောအချိန်ရဲ့ နေရောင်အောက်
အေးချမ်းစွာရှိ နေတယ်။

ရွာလေးရဲ့အစွန် လယ်ကွင်းပြင်တွေ မှာ တော့ လယ်သမားတစ်စုနဲ့
ကောက်စိုက်မတွေ ဟာ ရွာပြန်ဖို့အတွက် ဆူဆူညံညံ ပြင်ဆင်နေကြတယ်။

ဒီအချိန်မှာ ပဲ လူကြီးတစ်ဦးဟာ လယ်ကွင်းတွေ ဆီကို
အသည်းအသန်ပြေးလာပြီး

“ဟေ့ ... သာရင် ဘယ်မလဲ၊

သာရင် ဘယ်မလဲကွ”

လို့ မောသီကြီးနဲ့ မေးလိုက်တယ်။

လူကြီးရဲ့ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာအမေးကြောင့် ကောက်စိုက်သမတွေ ဟာ
မျက်မှောင်ကြုတ် သွားပြီး ...

“အိုတော် ... သာရင့်ကိုများ

ကျုပ်တို့ လာမေးနေရသလားတော့၊

ကျုပ်တို့လယ်မှာ သာရင်မရှိဘူး၊

သာရင်က ကပ်စေးနဲ့သူဌေးရဲ့ လယ်မှာ

လုပ်နေတာ၊

ဒါကြောင့် သာရင့်မိန်းမ လူမွေးမပြောင်တာပေါ့”

လို့ မျက်နှာမဲ့ရွဲ့ရင်း တစ်ယောက်က ပြောလိုက်တယ်။

လူကြီးက စိတ်မရှည်ဟန်နဲ့ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“အာ ... အေးမိ မဆိုင်တာလျှောက်မပြောနဲ့၊

ငါ့ကို သာရင်လုပ်နေတဲ့လယ်ကွက် ဘယ်မှာ လဲ၊

ပြောစမ်းဟ ... သိပ်အရေး ကြီးတယ်”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ လယ်သမားတစ်ဦးက လယ်သုံးကွက်အကျော်ကို

ညွှန်ပြတယ်။

“ငါတို့ သူရင်းငှားရော၊

ကောက်စိုက်သမတွေ ပါ၊

အဲဒီ လယ်မှာ ဘယ်သူမှမလုပ်ဘူး၊

ဖင်ထဲရွံ့ဝင်ပြီး ဖင်ပိတ်သေရင်တောင်

ဘာမှလုပ်မပေးဘူးတဲ့ သူဌေး၊

သာရင်တစ်ယောက်ပဲ မိုးချုပ်ကနေဝင်၊

နွားလိုရုန်းပြီး လုပ်နေတာကွ၊

သွား ... သွား ... မင်းရှာနေတဲ့၊

ငနွားသာရင် အဲဒီ မှာ ရှိတယ်”

လူကြီးက သူရင်းငှားညွှန်ပြတာကိုကြည့်ပြီး

တစ်ရှိန်ထိုးဆက်ပြေးသွားတယ်။

“သာရင် ... ဟေ့ကောင် သာရင်၊

သာရင် ... သာရင်”

အသံကုန်အော်လိုက်တဲ့အသံကြောင့် လယ်သိမ်းဖို့ပြင်နေတဲ့

ကိုသာရင်တစ်ယောက် နောက်ဆီ လှည့်ကြည့်လိုက်မိတယ်။

သူရှိရာ ပြေးလွှားလာတဲ့ လူတစ်ယောက်။

“ဟေ့ ... ဘယ်သူလဲကွ ... ဟေ”

“ငါကွ ငါ ... ဦးလေးအာပြပါကွ”

“ဘာလို့ ဒီလောက် ပြေးလာရသလဲ

ဦးလေးအာပြ၊

ဘာများ အရေး ကြီးလဲဗျ”

ဦးလေးအာပြဟာ သူနဲ့ဝါးတစ်ရိုက်လောက်အကွာ ရောက်တဲ့အခါ

“မင်း ... မင်း အိမ်ပြန်တော့ သာရင်၊

အရေး ကြီးတယ် ... ပြန်တော့”

လို့ ပြောရင်း ဟောဟဲသံပြုရင်း ရပ်နားလိုက်တယ်။

ကိုသာရင်က မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး ...

“ဟာ ... ဘာ ဖြစ်တာလဲဗျ၊

ကျုပ် ... ကျုပ်အိမ် ဘာ ဖြစ်လို့လဲ၊

မီး ... မီးများ လောင်သွားလို့လား ... ဟင်”

လို့ အထိတ်တလန့် မေးလိုက်မိတယ်။

ဦးလေးအာပြက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ရင်း ...

“မီးလောင်တာထက် အရေး ကြီးတယ်၊

မင်း ... မင်းမိန်းမ ငယ်သံပါအောင်

အော်ဟစ်ပြီး ဗိုက်နာနေပြီကွ”

“ဘာ ... မြ ... မြ ...

ဗိုက်နာနေပြီ ... ဟုတ်လား၊

ဟာ ... ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ၊

လက်သည်ကြီးပြောတုန်းက

မွေးဖို့ သုံးလလောက် ...

လိုသေးတယ်ဆို၊

ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ ဦးလေးရာ”

“ဟ ... ဒါ ငါ့မေးစရာလားကွ၊

ငါလည်း ဘယ်သိပါ့မလဲ၊

ကြည့်ရတာ ... မွေးရခက်နေပုံပဲကွ၊

လက်သည် ဒေါ်ချိုလည်း ...

မင်းအိမ်မှာ ရောက်နေတယ်၊

သူ ကလေးအပြင်ထွက်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်၊

သွား ... သွား ဟော့ကောင်”

ဦးလေးအပြဲရဲ့ အပြောကြောင့် ကိုသာရင်တစ်ယောက် ဘာမှမတွေ

့တော့ဘဲ ရွာဘက်ဆီ သုတ်ခြေတင်ခဲ့တယ်။

*

“မြရေ ... မြ ... မြ”

ကိုသာရင်တစ်ယောက် အိမ်ပိုင်းထဲပြေးဝင်ရင်း

အသားကုန်အော်ဟစ်လိုက်တယ်။

တဲအိမ်လေးရဲ့ ရှေ့ ကပြင်ပေါ်ကနေ မိန်းမတစ်ဦး ပြေးဆင်းလာတယ်။

“မြရေ ... ကျုပ်လာပြီ ... လာပြီ၊

ဟဲ့ ... နှင်းမေ ... နင့်အစ်မ ...

ဘယ်လိုလဲ ... ဘယ်လိုလဲ”

ကိုသာရင်ဟာ ညီမအရင်း ဖြစ်သူ နှင်းမေကို မေးလိုက်တဲ့အခါ

နှင်းမေက မျက်နှာမ သာမယာနဲ့ ...

“အခြေအနေ မကောင်းဘူးထင်တယ် အစ်ကို၊

ခုနက လက်သည့်ကြီးတောင် လက်လျှော့ရမလို ဖြစ်နေတယ်၊

ယောက်မ ... ကျုပ်ယောက်မလေး မမွေးနိုင်တော့ဘူး ထင်တယ်တော် ”

လို့ ပြောရင်း ဟီးခနဲ ငိုချလိုက်တယ်။

ကိုသာရင်တစ်ယောက် ...“ ဘာ” ခနဲ နှုတ်က ရေရွတ်ရင်း

တဲအိမ်လေးရဲ့ ကပြင် မှာ အရပ်ကြိုးပြတ် ထိုင်ချလိုက်မိတယ်။

“အမလေးတော် ... ကျုပ်ကို ဘယ်သူမှ မကယ်နိုင်တော့ဘူးလား၊

အဖေတွေ , အမေတွေ , လင်တွေ ... ကျုပ်ကို ကယ်ကြပါတော့၊

နာတယ် ... အရမ်းနာတယ်”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... မြမြ ... စိတ်ကိုတင်းထားစမ်း၊

ညည်းအော်နေတာနဲ့ ငါဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့ဘူး၊

ခလေးက ခေါင်းထွက်နေပြီဟဲ့၊

ညှစ်စမ်း၊ ညည်း ... အားလေးစိုက်ပြီး ညှစ်ကြည့်”

“ညှစ်နေတာပဲ ... ကျုပ် ... ကျုပ် ... အားမရှိတော့ဘူး၊

ကျုပ် ... ကျုပ်မျက်လုံးထဲ အရမ်းဝါးနေပြီ၊

မရဘူး ... မရတော့ဘူး၊

အမလေးတော့”

လက်သည်ကြီးနဲ့ မိန်းမ ဖြစ်သူရဲ့ စကားသံတွေ ကြောင့်
ကိုသာရင်တစ်ယောက် တစ်ကိုယ်လုံး မီးမြှိုက်ခံရသလို ခံစားသွားရတယ်။

ယောက်ျားဖောင်စီး ... မိန်းမမီးနေ ဆိုတဲ့စကား။

အခု ... မြတစ်ယောက် သူ့ရင်သွေးလေးအတွက် အသက်လှတိုက်ပွဲကြီး
နဲ့နေရတဲ့ အဖြစ်။

ဒီအချိန်မှာ ပဲ ...

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ သာရင်၊

အသက်နှစ် ချောင်းထဲက တစ်ခုခုကို ရွေးရတော့မယ်၊

ကလေးက ခေါင်းထွက်ရုံမကလို့ ပုခုံးတောင်ထွက်နေပြီ၊

ဒါ ... ဒါပေမယ့် ... နင့်မိန်းမ

ညှစ်အားမရှိတော့ဘူး၊

ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ”

တဲအိမ်လေးထဲက ပြေးထွက်လာပြီး ပြောလိုက်တဲ့ လက်သည်ကြီးရဲ့
စကား ကြောင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ဆောက်တည်ရာမဲ့ ဖြစ်သွားရတယ်။

ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားတဲ့ လက်အစုံက ဆတ်ဆတ်တုံနေသလို ...

မျက်ရည် တွေ ပါးပေါ်လို့မ့်ကျလာတယ်။

“ဘယ်လိုလုပ်ရမှာ လဲဗျာ၊

ကျုပ် ... ကျုပ်ဘဝမှာ

ဒီကလေးက အဦးဆုံး ရင်သွေးလေးဗျ၊

ကလေးရဖို့ ကျုပ် ... ဆယ်နှစ် လုံးလုံး စောင့်ခဲ့ရတာ ၊

ဒါ ... ဒါပေမယ့် ...

မြ ... မြ ... အရမ်းသနားဖို့ကောင်းနေပြီ၊

သူ့အော်သံက ကျုပ်နားထဲ သံရည်ပူလိုပဲဗျ၊

မြ ... မြရဲ့အသက်ကိုပဲ ကယ်တင်ပေးပါ၊

ကယ်တင်ပေးပါဗျာ”

ကတုန်ကယင် ပြောလိုက်တဲ့ သူ့စကားကြောင့် လက်သည်ကြီးဟာ ခေါင်းတဆတ် ဆတ်ညိတ်ရင်း အထဲပြန်ဝင်ဖို့ နောက်လှည့်လိုက်တယ်။

ဒီအချိန်မှာ ပဲ ...

“အား” ... ခနဲ ငယ်သံပါမတတ် အော်ဟစ်လိုက်တဲ့ မြရဲ့အသံကြီးကို တစ်ရွာလုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချားမတတ် ကြားလိုက်ရတော့တယ်။

*

အခန်း (၂)

“ဟယ် ... ကလေး အပြင်ထွက်နေပြီတော့”

လက်သည်ကြီးရဲ့ ရေရွတ်သံကြောင့် ကိုသာရင်ဟာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား တယ်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ...

“အမလေး”

မီးနေခန်းတွင် မှ အော်သံကြောင့် ...

“ဘာ ဖြစ်တာလဲ ... ဘာ ဖြစ်တာလဲဗျ”

ကိုသာရင်က အခန်းပြင်က မေးလိုက်သလို ညီမ၊ ဖြစ်သူ နှင်းမေက အခန်းတွင် ဝင်သွားလိုက်တယ်။

မွေးကင်းစ နီတာရဲကလေးငယ်ကို ကြည့်ရင်း နှင်းမေ ဟာ “ဟင်” ... ခနဲ ရေရွတ် လိုက်မိတယ်။

“ဟ ... နင်တို့ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲ၊

ငါ့ မိန်းမရော ... ငါ့ မိန်းမ ... ဘာ ဖြစ်လဲ ...

ဘာ ဖြစ်လဲ။ ငါဝင်လာမယ်”

လက်သည်ကြီးနဲ့ နှင်းမေတို့ တားဆီးချိန်မရလိုက်ခင်မှာပဲ ကိုသာရင်ဟာ အခန်းထဲ ဝင်သွားတော့တယ်။

ဆံပင်ဖိုးရို့ဖားရား သွေးတွေ ရွဲနစ်ပြီး မျက်လုံးအပွင့်သားနဲ့ ငြိမ်သက်နေတဲ့ မြေ။

“ဟာ ... မြ ... မြ”

ကိုသာရင်ဟာ မိန်းမ ဖြစ်သူကို ထွေးပွေ့ပြီး လှုပ်ကိုင်လိုက်တယ်။

“ဘာ ဖြစ်တာလဲ ... ဘာ ဖြစ်တာလဲဗျ၊

မြ ... မြ ... တစ်ကိုယ်လုံး

တောင့်တင်းနေပါလား။”

“စိတ်မကောင်းစရာပဲ သာရင်၊

မြ ... မြ ... ဆုံးသွားပြီကွဲ့။”

ငိုသံကြီးနဲ့ ပြောလိုက်တဲ့ လက်သည်စကားကြောင့် ကိုသာရင် တစ်ကိုယ်လုံး အသက်ရှူရပ်မတတ် ခံစားလိုက်ရတယ်။

လက်သည်ကြီးက မွေးကင်းစကလေးငယ်ကို ပုဆိုးပိုင်းစနဲ့ ထုတ်ပိုးလိုက်တယ်။

ကလေးအနီးထုတ်နဲ့ လက်သည်ကြီးရဲ့ လက်အစုံဟာ ဆတ်ဆတ်တုန်နေသလို ... သူမမျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးမရှိလောက်အောင် ဖြူဆုတ်နေရှာတယ်။

“မြ ... မြရယ်၊

ငါ ... ငါ ဘယ်လိုဖြေရမလဲကွာ၊

မင်းရဲ့အသက်ကို ငါ ရွေးချယ်ခိုင်းတာတောင်

မင်း ... မင်းက ...

ငါ သိပ်လိုချင်တဲ့ ကလေးကိုပေးပြီး

ငါ့အနားက ထွက်သွားခဲ့ပြီ၊

မြရယ် မြ”

ကိုသာရင်တစ်ယောက် ဆောက်တည်ရာမဲ့စိတ်နဲ့ တဟီးဟီး
ငိုချလိုက်တယ်။

ဒီအချိန်မှာ ပဲ ရွာသူရွာသားတစ်ချို့ဟာ ကိုသာရင်ရဲ့ ခြံဝိုင်းထဲ
ရောက်လာကြတယ်။

ရွာသားတွေ ဟာ အိမ်ရှေ့ ကပြင်မှာ ရှိနေကြသလို ရွာသူတွေ က
မီးနေခန်းထဲ ဝင် လာကြတယ်။

ရွာသူတွေ ဟာ ကိုသာရင်ရဲ့ အ ဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းကြီးစွာ
ဖြစ်နေကြရှာ တယ်။

ရွာသူတစ်ဦးက လက်သည်ကြီးရဲ့ လက်ထဲက ကလေးငယ်ကို
အနီးစပ်ပြန်ပြီး ကြည့်နေတယ်။

“ဟယ် ... ကလေးက မိန်းကလေးပဲ၊

ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးလေးနဲ့ ...

ချစ်စရာလေးအေ့”

ရွာသူဟာ ပြောပြောဆိုဆို ကလေးငယ်ကို ပါးဆွဲလိုက်တယ်။

ကလေးကလန့်ပြီး တအဲအဲ အသံပြုရာက လက်ကားယား
ခြေကားယားနဲ့ ထွန်ထွန် လူး ငိုကြွေးတော့တယ်။

ရွာသူက အမှတ်မထင် ကလေးငယ်ဆီက တစ်စုံတရာကို
သတိပြုမိသွားတယ်။

သူမအကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်သွားပြီး ...

“အမလေးတော် ”

လို့ အော်ဟစ်ရင်း ပြေးထွက်သွားတယ်။

“ဟေ့ ဂျမ်းတော ... ဘာ ဖြစ်တာလဲဟ”

ရွာသားတွေ က ထိုင်ရာကထပြီး စိတ်လှုပ်ရှာစွာ မေးမြန်ကုန်တယ်။

ရွာသူက လက်တကားကားနဲ့ ...

“အမယ်လေး ... ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်၊

အဲ ... အဲဒီ့ ကလေးမှာ

လက်ဖဝါးအပိုကြီး ပါတယ်တော့်”

သူမ အပြောကြောင့် ရွာသားတွေ ဟာ “ဟာ” ... ခနဲ

ရေရွတ်လိုက်မိကြတယ်။

ရွာသူရဲ့စကားကို ကြားနေရတဲ့ ကိုသာရင်ဟာ မျက်ရည်ပြည့်လျှမ်းတဲ့
မျက်လုံးနဲ့ လက်သည်ကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

လက်သည်ကြီးက မျက်နှာမသာမယာနဲ့ ...

“ဟုတ် ... ဟုတ်တယ် သာရင်၊

နင့်သမီးမှာ လက်သုံးဖက် ရှိနေတယ်၊

နင် ... နင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မှန်း သိပေမယ့်

ဒါမျိုးက မပြောလို့လဲ မ ဖြစ်ဘူး၊

ဒါမျိုးကလေးက ... ဘယ်သူ့အတွက်မှ မကောင်းဘူး၊

ငါ ... ငါ ထပ်ပြီး ပြောရမယ်ဆိုရင်

ဒီ ... ဒီကလေးဟာ

သူ့ ... သူ့အမေကို သူပြန်စားလိုက်တာပဲ”

လက်သည်ကြီးရဲ့ စကားကြောင့် ကိုသာရင်တစ်ယောက် အကြီးအကျယ်

တုန်လှုပ် သွားရတယ်။

ကိုသာရင်ရဲ့ ဒေါသတကြီး ... “ဘာ” ... ခနဲ ရေရွတ်သံက အိမ်ပြင်က
လူအားလုံး ကို ဆတ်ခနဲ တုန်သွားစေတယ်။

*

သစ်ပင်ကြီးတွေ ... အုံ့ဆိုင်းနေတဲ့ တောလမ်းတစ်နေရာမှာ
လူသုံးယောက် ဟာ တရွေ့ရွေ့လှုပ်ရှားနေကြတယ်။

မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ် ဗရပျစ်နဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်က ရှေ့ကဦးဆောင်ပြီး
ကျန်နှစ် ယောက်က နောက်ကလိုက်ပါလာတယ်။

ရွာအဝင်လမ်းဆုံရောက်တဲ့အခါ လူကြီးက တောင်ပွေးနဲ့
မြေပေါ်ထောက်ရင်း လက် ကာပြလိုက်တယ်။

“နေဦး ... ငါတို့ရဲ့ ဦးတည်ရာကိုရောက်တဲ့အခါ

တိတ်တဆိတ်ပဲ လှုပ်ရှားကြမယ်၊

မင်းတို့နှစ် ယောက်ကြောင့် ဘာပြဿနာမှ

ငါ မတက်စေချင်ဘူး၊

ခု ... အချိန်ကောင်းရောက်တော့မယ်၊

ငါလိုချင်တာကို ရယူပြီးရင်

ငါ့ရဲ့ ပညာအဆင့် တက်လို့ရပြီ၊

အဆင့်အောင်မြင် ပေါက်မြောက်သွားရင်

ဟား ... ဟား ... ဟား

လက်ညှိုးညွှန်ရာ အရာအားလုံး ဖြစ်ပြီကွ၊

မှော်ဆရာပေးသီးဆိုတဲ့ ငါတို့

ဘယ်သူမှ မော်မကြည့်ပုံတော့ဘူးကွ”

ဦးပေးသီးက တောင်ပေးကို ပုံကြွားရင်း အသံသြကြီးနဲ့

ကြုံးပါးလိုက်တယ်။

“စိတ်ချပါ ဆရာကြီး ...

ကျွန်တော် တို့ကြောင့် ဘာအနှောင့်အယှက်မှ

မ ဖြစ်စေရပါဘူး၊

ကတိပေးပါတယ် ခင်ဗျ”

ဦးပေးသီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း

ရွာဘက်လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

တစ်ရွာလုံး မှောင်အတိပြီးနေသလို အေးဝေးဆီက ခွေးဟောင်သံအချို့သာ
ကြားနေ ရတယ်။

ဦးပေးသီးဟာ သူ့လူတွေ ကို လက်ပြလိုက်ရင်း ရွာဘက်

ဆက်လျှောက်သွားတယ်။

သူတို့ဟာ ရွာထဲမဝင်ဘဲ ရွာရဲ့အနောက်ပိုင်းကို ပတ်သွားကြတယ်။

လရောင်ရဲ့ အလင်းမှုန်ပျံ့ပျံ့အောက် အေးဝေးမှာ မြင်ရတဲ့

ဖွေးဖွေးအရာတွေ ။

ထိုအရာတွေ ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ဦးပေးသီး ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်တယ်။

အူး ... အူး ... အူး ... အူး ... အူး

ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရတဲ့ ခွေးအူသံကြောင့် ဦးပေသီးရဲ့ တပြည့်နှစ်
ယောက်ဟာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးပျော့ကြည့်လိုက်တယ်။

“ဟေ့ကောင် ... ငါတို့ ဘာမှ ဘေးမ ဖြစ်ဖို့

မင်းဆုတောင်းနော်၊ ဒီရွာက ရွာသားတွေ က

သိပ်စည်းလုံးသလို အရမ်းလည်း လက်သံ

ပြောင်တယ်ကွ၊ ငါတော့ ဆရာကြီး ကို မလွန်

ဆန်ရဲ့လို့သာ လာရတာ ... ခပ်လန့်လန့်ပဲကွ”

တစ်ယောက်က ကျန်တစ်ယောက်ကို တီးတိုးပြောလိုက်တယ်။

“ဆရာပေသီးတပြည့် လုပ်ပြီး

ကြောက်မနေစမ်းပါနဲ့ကွ၊

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှု

ရှိစမ်းပါကွ၊

ဘာမှမ ဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွ”

ဦးပေသီးက အနောက်က တွတ်ထိုးသံတွေ ကို ကြားသွားပြီး ...

“ဟေ့ကောင်တွေ ...

မင်းတို့ ဘာ ဖြစ်နေကြသလဲ၊

ငါ့ကို အာရုံပျက်အောင် မလုပ်နဲ့နော်၊

ငါ့ရဲ့ဦးတည်ရာ ရောက်တော့မယ်ကွ၊

အငြိမ်နေကြစမ်း”

လို့ အံကြိတ်သံနဲ့ ငေါက်ဖမ်းလိုက်တယ်။

ဦးပေသီးနဲ့ တပည့်တွေ ဟာ လရောင်အောက်မှာ ပဲ တိတ်တဆိတ်
ဆက်လျှောက် သွားကြတယ်။

မြပုံမို့မို့တွေ ၊ ကမ္ဘာဦးတိုင်တွေ ၊ အုတ်ဂူတွေ စီရီနေတဲ့ ထန်းစုရွာရဲ့
သချင်းကုန်း။

ဦးပေသီးနဲ့ တပည့်တွေ က သချင်းမြေထဲ
တရွေ့ရွေ့ချဉ်းကပ်ခဲ့ကြတယ်။

ဦးပေသီးဟာ သချင်းရဲ့ အနောက်ပိုင်းမှာ ရှိတဲ့ တဲစုတ်လေးတစ်လုံးကို
လှမ်းကြည့် လိုက်တယ်။

“ငါတို့ ကံကောင်းတယ်ဟေ့၊

သချင်းစောင့်ရဲ့တဲလည်း မီးမှိတ်နေတယ်၊

ဟဲ ... ဟဲ ... ငါတို့ လိုချင်တာကို

အေးအေးဆေးဆေး ယူလို့ရတဲ့ နိမိတ်ပဲကွ”

*